

[Hauch.]

under Behandlingen af det havde Ordførerne for de forskellige Partier Lejlighed til at udtale sig i al Almindelighed om hele Spørgsmaalet. Jeg skal derfor ganske afholde mig fra at komme ind paa de Betragtninger, som Spørgsmaalet kunde give mig Anledning til, idet jeg henviser til, hvad der herom tidligere er sagt.

Imidlertid er Forholdet jo det, at der, siden vi behandlede Spørgsmaalet sidst her i Tinget, er sket dette, at den Værdiforskydning, som har været saa udbredt og saa almindelig og til saa megen Fortræd her i vort Land i de senere Aar, er kommet til at gøre sig gældende i langt højere Grad nu, end Tilfældet var i November 1923. Jeg skal derfor sige, at jeg ganske kan slutte mig til den velvillige Stilling overfor Forslagets videre Behandling i et eventuelt Udvalg — jeg gaar ud fra, det vil komme —, som den højtærede Justitsminister gav Udtryk for.

Den ærede Forslagsstiller nævnte jo en hel Række Eksempler paa, hvordan Forskydningen i Ejendomsskyldsansættelsen har fundet Sted. For en Fuldstændigheds Skyld skal jeg anføre, at der ogsaa foreligger Tilfælde, hvor Ejendoms-skylden er sat op for Majorater, som endnu ikke er afløst. Jeg skal saaledes her hen-vise til, at Stamhuset Tjele ved den sidste Ejendomsskyldsansættelse har faaet sin Ejendomsskyld hævet med 70 000 Kr. Men som Stillingen er, som Forholdene i det hele taget ligger, maa jeg finde det meget ønskeligt, at det høje Ting faar Lejlighed til gennem et Udvalgsarbejde at tage Stilling til hele denne Sag paa ny.

Jeg benytter samtidig Lejligheden til at takke den højtærede Justitsminister for hans venlige Udtalelser overfor Lensnævnet, og jeg finder navnlig Anledning til at takke den højtærede Justitsminister, fordi han har haft sin Opmærksomhed henvendt paa det fejlagtige Synspunkt med Hensyn til Lensnævnets Stilling, som finder Udtryk i det Interview, der findes i „Nationaltidende“ til Morgen. Jeg gaar ligesom den højtærede Justitsminister ud fra, at der ret snart vil komme til at foreligge et Dementi, hvoraf det fremgaar, at der foreligger en Misforstaaelse et eller andet Sted.

Kr. Johansen: Det er jo, som allerede bemærket, anden Gang, vi har dette Lovforslag til Behandling. Jeg har derfor set en Del paa, hvordan det blev modtaget, da det forrige Gang, i Samlingen 1923—24,

var til Behandling, og har med en vis Interesse hørt paa de Udtalelser, der nu er faldet saavel fra den højtærede Justitsminister som fra det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch), idet det forekommer mig, at de begge nu er betydelig mere venligt stemte overfor Forslaget, end de var den Gang efter deres Udtalelser at dømme. Den Gang fik man nærmest det Indtryk, at saavel den højtærede Justitsminister — han var jo ogsaa den Gang Justitsminister — som det ærede 7de Medlem for 6te Kreds maatte siges at være afgjort imod en saadan Lovgivning. Den højtærede Minister begrundede det med, at ganske vist vilde der formentlig komme en Nedgang i Vurderingen, men man maatte være klar over, at det vilde være en Uretfærdighed at forandre paa Loven, en Uretfærdighed overfor dem, der allerede havde faaet afløst. Og han føjede til, at det forekom ham meget vanskeligt for Lovgivningsmagten at gaa med dertil, idet Lovgivningsmagten jo den Gang havde fastsat Betingelserne og ikke godt kunde indrømme andre Betingelser for dem, der ikke havde afløst, hvad Lovgivningsmagten netop maatte gaa ud fra, at de vilde gøre. Jeg tror, man maa understrege dette, at Lovgivningsmagten maatte gaa ud fra, at Lensbesidderne vilde benytte sig af Adgangen til at faa afløst; og med Hensyn til dem, der ikke har benyttet sig deraf, kan man dog nok med Rette spørge, om der egentlig efter den Stilling, de indtager, tilkommer dem en saadan særlig Anerkendelse, som der i Virkeligheden her er Tale om at give dem. Endelig maa hertil føjes, at dersom vi nu vedtager enten dette Forslag eller et lignende, hvad vil der saa følge efter? Følgen vil ganske sikkert blive Erstatningskrav fra alle de øvrige Besiddere; og da et langt større Antal har afløst fra 1924 til nu, vilde det forekomme mig i høj Grad betænkeligt at vedtage dette Lovforslag.

Endelig kan jeg for mit Partis Vedkommende henviser til mine Bemærkninger til Lovforslaget, da det var til Behandling i 1923. Jeg gjorde nogle Bemærkninger om, at vi allerede den Gang, da Lovforslaget blev vedtaget, mente, at Lens- og Stamhusbesidderne egentlig fik ordnet dette Forhold paa en anden Maade, end vi kunde gaa med til; og vort Standpunkt var ikke et øjeblikkeligt Standpunkt, valgt for Tilfældet. Jeg siger dette, fordi det forekommer mig, at man fra adskillig Side vil gøre gældende, at det Standpunkt, Socialdemokraterne tog i 1919 til Sagen, var valgt af rent agitatoriske Hensyn, fordi vi ønskede at genere den daværende Regering. Det var